

AFSCHEID VAN DIEN TJALLINGII

Op 3 mei overleed op 83-jarige leeftijd ons erelid Dien Tjallingii-Beukers, na een langdurige maar zeer dapper gedragen ziekte. Vele leden van de Nederlandse Mycologische Vereniging kwamen naar haar crematie om afscheid te nemen. En dat was te verwachten, want in het Nederlandse mycologenwereldje nam Dien samen met haar man Frans een heel aparte en ons dierbare plaats in.

Dien was gefascineerd door de grote vormenrijkdom van de paddestoelen en door de problemen die zich voordoen bij het identificeren ervan. Zij had een wetenschappelijke instelling (al vond ze dat zelf niet); ze was een zorgvuldig en geduldig waarneemster en werd naarmate haar ervaring toenam steeds kritischer ten aanzien van wat zij in de literatuur beschreven vond.

Het boekje dat Dien schreef over het geslacht *Pholiota*, de Bundelzwammen, in Nederland is een waardevol bewijs van haar kunnen. En wij, haar mycologische vrienden, waren dan ook blij en voldaan toen Diens mycologische werk erkenning vond in de Zilveren Anjer die Prins Bernhard haar in 1987 uitreikte. Onze voldoening was misschien nog wel groter door het feit dat Dien zelf zo verbaasd was over deze onderscheiding.

Maar meer nog dan haar kennis was het haar warme hartelijke persoonlijkheid die haar aan ons bond. Altijd weer was ze bereid zich in te spannen om anderen in haar kennis te laten delen en altijd weer bracht ze het geduld op om beginners op het hindernisvolle pad van de mycologie op weg te helpen.

De bijna legendarische werkavonden op Marterlaan 10 werden door velen bezocht die nu een eigen rol spelen in de nog lang niet afgesloten exploratie van de Nederlandse paddestoelenflora. Tekenend was dat de deelnemers soms van heel ver kwamen om aan die werkavonden te kunnen deelnemen. Voor een betrekkelijk kleine club als de N.M.V. zijn die werkavonden en hun uitstraling van grote betekenis geweest.

Daarnaast waren er dan ook nog de, naar ik uit eigen ervaring weet, zeer vermoeiende instructiedagen tijdens herfstreizen van de K.N.N.V. Maar ook dat niveau van mycologische educatie werd niet overgeslagen.

Dien en Frans, Frans en Dien, voor ons een zo vertrouwde twee-eenheid, dat het haast niet mogelijk is te scheiden wat de één deed en wat de ander.

Samen waren ze de gangmakers en steunpilaren van het reeds bijna 15 jaar lopende onderzoek van de zo verrassende mycoflora van de IJsselmeerpolders. Samen deden zij het grootste deel van het werk voor de Standaardlijst van de Nederlandse Paddestoelnamen. Samen waren zij één warm kloppend hart in onze vereniging.

Wat een rijkdom aan herinneringen hebben wij aan Dien. Het is heel moeilijk voor te stellen dat zij, met haar vitale persoonlijkheid, er nu niet meer is.

We hopen zeer dat Frans ook zonder Dien de wil en de moed zal hebben nog wat jaren met ons op te trekken, hoewel we beseffen dat dat moeilijk zal zijn.

Er is veel waarvoor de vereniging en haar leden Dien Tjallingii zeer dankbaar zijn. Zij zal nog lang bij ons voortleven.

Kees Bas